

ARC ÎN DOI

Daria Voinea¹

Mi-am arcuit gândirea, trupul totodată
Sub privirea ta prea încordată,
Mi-am ascuțit și vocile pierdute
Și strigăt și glasul și cuvintele.
Mi-am arcuit și ultima speranță
Până când s-a frânt în două.
Au rămas în părți incerte,
Un gol imens în lumi discrete.
Ți-ai arcuit și tu mândria,
Răsunetul mult prea tăios,
Mândria a țipat prea tare,
Așa că am plecat departe.
Plecarea mea ți-a arcuit tristețea,
Dorința de-a mă revedea,
Dar eu eram acolo, undeva
Speranța-n două-n mâna mea.
Le-am arcuit pe amândouă,
Le-am pus la loc în cercul meu,
Le-am alipit într-un etern,
Iar cele două părți sunt eu.
O linie încovoiată le-a pătruns pe amândouă
De la mândrie și speranță,
Mi-am arcuit întreaga viață.

¹ Studenta Anul I.

LUMEA MARE. LUMEA MICĂ

Un iz mascat, sfâșietor
Îmbătător, controversat,
O pată fragedă de fericire
Sclipind fulgerător în larg.
O linie fragilă între demiurg și infinit
Nici paradis, nici compromis,
Zeu, semizeu, creație,
O fiară, pecetluit a vieții mamă,
Cuvânt al lumii veșnice
A universului paiată.
În lumea mică era totul
Explozie, extaz, un viu lăuntric.
În lumea mare, a tuturor
Se intitula speranță.

SUFLETE CUSUTE

Geometria în iubire
Iubirea în dimensiuni prea vagi,
Un corp al simetriilor perfecte
Nedefinit în linii largi.
Și viața, ceruri ne dezleagă
Ne-am așezat cusuți la loc
Cu ața albă și subțire
Forme într-un simplu joc.
Un nasture închis la poarta gurii

Și inima făcută-n două,
Un material greoi și negru
Peste mințile-amândouă.
Un petec gri uzat de vremuri
Umplea un gol umanizat,
Iar ața albă și subțire
Strângea mai mult ce-i înnodat.
Și răzvrătirea formelor concrete
Cu ploaia multelor agrafe,
Au pus la loc o lume-ntreagă
Doar suflet, trup și viața toată.